

[Lembsurn.]

Dette lovforslag betyder ikke, at der i den forstand ydes offentlig støtte til filmen. Det er filmen selv, der betaler for arrangementerne. Der er dog en slags forbedring, idet statens filmcentral tages ud af fondens område og altså ikke længere belaster fondens budget, men går over til kulturministeriet. Det er en rigtig tendens, for det er ikke rimeligt, at filmcentralen betales på den måde, som det hidtil er sket.

Tilbage bliver imidlertid, at vi må erkende, at hverken biografer eller filmproducenter har det særlig godt, og vi er nødt til at finde på metoder til at hjælpe dem, hvis dansk film overhovedet skal overleve. Der foreslås i dette forslag mange ændringer i den gældende lov, som går i en rigtig retning efter det konservative folkepartis opfattelse. Vi er godt tilfreds med mange af de ting, som ministeren fremlægger, men debatten efter fremsættelsen har jo nok peget på, at der også er ting, der muligvis bør ændres. Når fagfolkene tager fat på at diskutere, må vi som politikere — hr. Niels Matthiasen har jo ret i, at vi er ikke specialister på dette område — nok indrømme, at der er ting, som vi skal lytte til og muligvis tage op til forhandling i udvalget, og jeg håber, at ministeren vil være åben for disse synspunkter.

Det første afgørende i lovforslaget er ophævelsen af bevillingssystemet. Den er det konservative folkeparti svært godt tilfreds med. Vi har sammen med partiet venstre tidligere her i folketinget fremsat forslag om ophævelse af bevillingssystemet, nu kommer det, og det hilser vi med glæde.

Det andet afgørende i forslaget er ændringen i billetafgiften, som nu nedsættes fra de 15 pct. til 12½ pct., og det er uden tvivl rigtigt. Det er nødvendigt at lette biografernes budgetter. Hr. Niels Matthiasen sagde før, at det ikke var nok, og at man muligvis burde gå endnu et stykke vej og nedsætte afgiften til 10 pct. Det ville jo sige, at fonden dermed ville få færre midler at råde over, og man måtte i så fald, hvis man ville opretholde støttens omfang, tage noget mere fra fondens kapital. Jeg synes, vi skal overveje det i udvalget, vi kan jo ikke her i dag overse, hvorledes det økonomisk vil virke, men jeg vil da godt sige, at hvis det kan lade sig gøre økonomisk, synes jeg, at vi

skal se med interesse på denne tankegang. Det konservative folkeparti elsker ikke offentlige fonds, så dette, at fonden lidt hurtigere forsvinder, har vi for så vidt ikke så meget imod.

Det for filmkunsten afgørende i forslaget er § 13 og de derefter følgende om, hvorledes fonden skal struktureres, oprettelsen af et filmråd og en filmjury. Der er det efter vores opfattelse ganske rigtige i ministerens forslag, at man prøver at decentralisere beslutningsprocessen. Det er noget, som den konservative kulturpolitik altid har satset meget stærkt på. Det er nødvendigt, når man går ind i en offentlig støtte til kunsten, at sørge for, at der ikke sker magtkoncentration, så enkelte smagsretninger dominerer. Det kan ikke helt undgås, det ved vi jo, men vi må i hvert fald som lovgivere gøre, hvad vi kan, for at undgå det, og derfor finder jeg det rigtigt, at fondens beføjelser beskæres, og at man altså decentraliserer så meget, at man nu får en jury og et råd med ret så stor autonomi.

Jeg vil imidlertid gerne her ved første behandling rejse det spørgsmål, om man ikke kunne gå endnu et skridt videre i denne decentralisering. Hr. Niels Matthiasen udtrykte sympati for det producerforslag, som en meget stor del af filmverdenen har fremlagt. Jeg har også offentligt sagt, at jeg egentlig synes, at der er noget ganske spændende i dette forslag, men det er måske nok lidt for radikalt for en radikal kulturminister. Men det er muligt, at vi kunne finde frem til et kompromis, og jeg vil da gerne henstille til ministeren, at han stiller sig åben over for, hvad udvalget her eventuelt kunne komme frem til.

Jeg forestiller mig, at det ville være en bedre sikring imod magtkoncentration, hvis vi fik to filmråd i stedet for ét. Nu vil man straks indvende imod dette: det lyder, som om vi skal have yderligere bureaukratisering, men det er nu ikke min tanke. Det filmråd, som ministeren foreslår, kan, så vidt jeg kan forstå, kun komme til at fungere, hvis de 3 i rådet har et full time-job. Hvis man i stedet lavede 2 filmråd med hver sin formand og alene lod disse have et full time-job med en anstændig gage, så de virkelig kunne passe det, så kunne man lade de 2 andre i de 2 råd være bisiddere; for jeg tror, at denne formand, som ministeren så